

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY ANDRÉ DE LORDE

ΜΠΑΛΟ IN ΜΑΣΚΕΡΑ

Έδιδετο χορός μετημφιεσμένων στής κομήσης ντε Λέρν. Πρό τοιών χρόνων, ἀφότου ὁ σύζυγός της, ἡρως μάς θλιβερδός ἐφοτικῆς περιπτετείας, τὴν είχεν ἔγνατοι εἰψήν, ἡ κόμησα ζύσθε μιά ζωή πολὺ μοναχική, ἀποανθίσθενα ἀπὸ κάθε κίνηση. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ χορός ἦτο, μπορεῖ νὰ γίνεις, ἡ ἐπιστροφή της στὴ κομητή ζωὴ ὑστερῶ ἀπὸ τόσον καιροῦ. "Ελεγαν μάλιστα διτὶ εἰχε παρηγορηθῆ καὶ διτὶ δὲν ἔμενε καθόλου ἀνασθητη στὶς ἐφοτικὲς διαγάνωσις τοῦ νεαροῦ ἀκολούθου κάποιας Προεβείας, κ. ντε Λατούρ. Μερικοὶ μάλιστα ἔρθιναν μέχρι τοῦ σημείου νὰ προλέγουν ἔναν προσεχῆ γάμο.

Ο πόλ καλὸς κόσμος είχε συγκεντρωθεῖ στὸ μέγαρο τῆς κομῆσης. Η αὐτὴ, ὡραία, ψιλόλιγγη, ὑπεδέχετο τοὺς προσκεκλημένους τῆς μὲ περισσὴ ἀφέλεια καὶ χάρι. Φοροῦσε κοστούμια μαροχίσια τοῦ 18ου αἰώνος. Γύρα τῆς κυκλοφορούσαν λογῆς-λογῆς ἀμφιεστές. Ἡ μάσκα ἡτοῦ ὑποχρεωτική. Εν τούτοις, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, δῆλοι σχεδὸν τὴν είχαν βγάλει, ἔκτος τεσσάρων ποὺ ἐπέμεναν νὰ τὴν φοροῦν ἀκόμα, ἀνθιστάμενοι στὶς σχετικὲς προκαλήσεις. "Ο ἔνας μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν κυριολεκτικῶν μυστήριο. Φοροῦσε ἔνα λαμπρὸ κοστούμι ἐνετοῦ αὐλικοῦ τοῦ 18ου αἰώνος. Δὲν ἀνακατεύθυνε καθόλου στὰ γχούντα τῶν ἀλλοιν προσκεκλημένων καὶ ἐβητάζεις μεοὐ στὰ σαλόνια τοῦ χοροῦ μὲ μιὰ περήφανη μελαγχολία, μὲ τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ ἔξφους του. Αδίκως προσοπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν τὸν μάσκα του. Σ δὲ τὶς ἐρωτησίες ἔμενε ἀφονος ἡ ἀπαντόση μὲ λόγη ἴταλικὰ λόγια. Μερικές κυρίες, πιὸ τολμηρές ἐστηρίχτηκαν στὸ μπράστο του καὶ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ τὶς συνοδεύῃ στὸ μπονφέ, μὰ μ' ὅλα τὰ καμπόγελά τους, τὶς φιλοροήσησις τους καὶ τὴν ἀδάπατη περιέργεια τους δὲν κατωρθωσαν νὰ μάθουν τίποτε... "Ο μυστηριώδης αὐτὸς μετημφιεσμένος ἔφυγε νίστερα ἀπὸ δῆλους του; ἀλλους, διαν τὰ βιολιὰ τῶν τσιγγάνων ἐστέναξαν τὸ τελευταῖο τὸν βάλι, χωρὶς κανεὶς ἀπολύτος νὰ κατορθώῃ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μετημφιεσμένον του!"

Τὰ φότα είχαν σήνη καὶ ἡ κυρία ντε Λέρν ἀπεσύρθη στὴν κάμαρά της. Ἡ καμαρέρα τῆς ἡ Μαρία τὴν ἐπερίμενε νὰ τὴν γδύσῃ. Ἡ Μαρία ἦταν κόρη ἐνὸς ἐπιστάτου τοῦ πατέρα τῆς κομῆσης, μα τὴν ὅποια ἐπάιτε μαζὶ δεν ἤσαν πατέρα. Μόλις μεγάλωσε κάμπισο, προσελήφθη στὴν ὑπηρεσία τῆς κομῆσης, ἡ ὅποια, κατόπιν, τὴν ἐπάντερψε μὲ τὸ σωφρό τῆς βαρώνης ντε Αρμέν, ποὺ ἀγαποῦσε. Ἡ Μαρία είταν ἀφειειν μὲ πάθος στὴν κομῆσα. Δὲν είταν γι' αὐτὴν μιὰ γνωτικά ποὺ μποροῦσε νὰ τῆς ἐμπιστεύεται διτίδηποτε. "Οταν ἡ κόμησα χώρισε ἀπὸ τὸν

ἄντρα της, ἐκείνη εἶχε ἀγωνιστεῖ, μὲ τὶς φροντίδες της καὶ τὶς περιποιησίες, νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο της κυρίας της. "Ετοι μεταξύ τους είχε γεννηθῆ ἔνα είδος πραγματικῆς φιλίας, πολὺ δικαιολογημένη.

Θὰ κουραστήκατε, κυρία; ρώτησε ἡ Μαρία τὴν κόμησα μόλις μπήκε στὴ κάμαρά της μετὰ τὸ χορό.

"Όχι, όχι, ἀπάντησε ἡ κόμησα. Δὲν κουραστήκατε διόλου. Τὰ φωτα, τὰ κοστούμια, μισουσική, διθύρμος μ ἔκαναν νὰ ξαναζήσω..

"Ω! να!, τὸ είδεις.

— Πᾶς! τὸ είδεις;

— Ναί... κατὰ τὰ μεσαίνυτα κρύπτηκα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ καὶ ἐκνέταξα μέσα. Απὸ κεῖ σᾶς είδα! "Ω! τὶ ωραία ποὺ είσαστε! Δὲν είταν καμιμὰ ἄλλη ώραία σὰν καὶ ἐσάς. Καὶ φαινόσαστε καὶ κάποιας εῦθυμη. Μιλούσατε μὲ τὸν κ. ντε Λατούρ... μ' αὐτὸν ποὺ σᾶς στέλλει τόσο συχνὰ ἀνθῆ.

— "Α! να!, μ' αὐτὸν ποὺ, καθὼς λένε, θὰ παντερεφτᾶ διατον ἀποφασίων νὰ πάρω τὸ διαβίνιο.

Ἡ κυρία ντε Λέρν ἐσώπασε. "Η Μαρία τῆς ἔλυσε τὰ μαλλιά. Εμειναν γιὰ λίγα σιωπήλες. Τέλος ἡ Μαρία είπε:

— Τὸ κρεββάτι εἰν̄ ἔτοιμο.

— "Ω! δὲν ἔχω καμιμὰ δηεζη νὰ κοιμηθῶ.

— Γιατὶ κυρίων κόμησα; Δέστε, σημαντεῖς τρεῖς καὶ μισή.

Ἡ κόμησα ἔκαμε κάποιο κίνημα ἀδιαφορίας. Πρόσεξε δημως πῶς ἡ Μαρία δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα τῆς καὶ τὴν ρώτησε:

— "Εγεις νὰ μού πής τίποτα;

— "Όχι....

— Μά να!, θηδελες νὰ μού πής κάτι.

— Φοβοῦμαι μήπως σᾶς δυσαρεστήσω.

— "Όχι, όχι... λέγε.

— Ε, λοιπόν, είτανε στὸ χορὸ μιὰ μάσκα ποὺ μού είναι ἀδύνατον τὴν ξεχάσω.

— Ποιά;

— Τοῦ ἐνετοῦ αὐλικοῦ... Ἡταν ὁ μόνος ποὺ φοροῦσε τέτοιο κοστούμι... "Ά, δημόρφο κοστούμι, μὲ χρυσάφια, μετάξια, δαντέλλες, γιρλάντες... Μήπως ἐβγαλε τὴ μάσκα του;

— "Όχι!... Τρεῖς ἡ τέσσερες ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους μιν ἐπέιπεν νὰ γίνεται μετατροπήσουν τὴς μάσκες τους, παρόλως τὴς παρακλήσεις τῶν ἄλλων. Εφυγαν χωρὶς νὰ φανερωθούν.

- Τότε δὲν εἰδατε τὸ πρόσωπο τοῦ ἐνετοῦ αὐλίκου ;
- *Οχι.
- Καὶ δὲν προσπαθήσατε νὰ ἔξακριβώσετε ποιὸς εἶναι ;
- Δὲν τὸν ξέω, ἀλλά...
- Ἀλλά τι....
- Εγώ βρίσκω πῶς μοιάζει πολὺ μὲ τὸν κ. ντὲ Λέον, τὸν ἄντρα σας,
- Είσαι τρελλή...σώπια ! Πώς ό κ. ντὲ Λέον θὰ τολμούσε...
- *Αν σας ἀγάπητα πάντοτε..
- Ήταν τοις ουρανοῖς λέγεται ο Λέονας ο Μέγας Ήταν

— Εἰσαὶ τρελλοί, σοῦ λέω, εἰσαὶ τρελλή. Ηγράψαις.
— Χ. ν. τετὲ Λέρου ἦταν κατώπιν. Ο ἄντρας της ; "Α ! πώς τὸν ἀγαποῦσας ἀχοῦμι... Ή καρδιὰ τῆς χυτούσος δυνατά. "Εφερε τὸ χέρι στὰ μάτια της, θέλησε να σηκωθῇ, μα ξανάπετε στὴν πολέγωνα της. Επεινός τούτου, έκεινος, στὸ σπίτι της, μα αὐτὸν τὸ σπίτι που είταν ἀλλοτε και δικό του !... "Αλλιώς δηλαδή, αὐτὸν δὲν είταν δυνατό... δὲν θὰ ελγετούσα τολμημένη. "Αν την αγαποῦσας ἀχοῦται, θὺ τῆς ἐγκαρφεῖ, θὺ τὴν παρακαλοῦσσε για ἔνα παντεβού. Εν τούτοις στὸ τέλος συνήλθε και ἀργεῖσε να γελάψῃ. "Η Μαρία είτεν ποντιά στὴν πόρτα.

— Μή φευγεῖς, τῇ εἰπε, εἰχα συγκινηθῆ, ἀλλὰ τώρα ή φωνασία σου μὲ διασκεδάζει. Πές μου πῶ; σοῦ ἥρθε μιὰ τέτοια ίδεα; Τι σ' ἔχανε νῦ τὸ ὑπόθεσης αὐτὸν;

Ἐποίησεν μὲν ἡ Εἰρήνη ἀνέστησιν μὴ τὸ

— Επρόσεξε καὶ. Ήλεγ τὸ ιδιο ἀνατέμα καὶ τὸ ιδιο βαθύσια με τὸν συζυγό σας, τὸν κ. κόρητα. Τὰ δια μάτια... Κανεὶς δὲν ἔχει τόσο φλογερού μάτια, ἔκτος ἀπό τὸν κόμητα. Νά γιατί δὲν ἥψεται νά βγαλύ σα παρά νά μάσσα του. Τίποτα δὲν είπαν πιο εύκολο παρά νά μπῃ στὸ μέγαρο χωρὶς νά ελνα προσκεκλημένος. „Ηθελε να δῆ, ἥψελε νά σᾶς δῆ, χωρὶς ἔσεται νά ξέρετε πώς είτιν ύπεκτε... Νά, μά στιγμή που πέραν μπροστά σας, έσεις τοῦ μαλήσατε κι αὐτώς ύπεκλεθη βαθύτατα.

— Χωρίς νά μου ἀπαντήση τίποτε... Περιέργο αὐτό!

— Να... Κι σταύ εφύγε σα, είπε τηνότε;
— Τέλοτε περισσότερο.

— Καὶ θεραπεύει τὸν ὄφος ἐνός προσκλημένου. Περιποτέσσαν στὸ σπίτι του Ὑπὲλλεγε κανεῖς πώς εἰπεσσε δὲλε τις γνωμένος τοῦ μεγάρου. Επίστευα πάντοτε πώς ὁ κ. κοιτᾷ τὴν ἔξανθανύρχε. Οὐ Θεός δέ να θελήσῃ γά εἰπειτά πάντοτε διστυχιούσαιεν.

— Είσαι πολὺ καλή, φτωχή μου Μαρία.
Πραγματοποιεῖς μόνη σου τα διένια που κά-
τεις για μένα. Κι όντι να ἀφρίνουμε τὴν φω-
τασία μας νὰ ζάγη φτερά, κυλλίτερα θὰ κά-
νουμε νὰ κομψηθούμε... Μή μὲ ξυπνήσῃς, πειν
ἀπό τὸ πρόγευμα... Καληνύχτα.

“Η κ. ντέ Λέον δυνα^{* *} μειεινε μόνη, ἐπήγε
και ἀκούμπτησε στὸ παραδίπο. Εἶταν μιὰ γλυ-
κεῖα νύχτα του Φεβρουαρίου. Μιὰ ξαφνική
μελαγχολία τήν κατέλαμβε. Η λαμπτόντας αὐτῆς
τῆς ξορτῆς τὴν ἔγειμιζε μὲ μιὰ σπειρι θλίψι. Οικιάσταν
αλλες γιορτες, που δεν είπαν μόνη.
Ο ἄντρας της είπεν μαζί της... Μόλις είχαν

παντερεφτή τότε και δέν έπιστευε πώς υπήρχε στὸν κόσμο ἀλλή γυναικά ποιό εύτυχισμένη ἀπ' αὐτή.... Ελάτερα τοῦ πο σύνυντο της. Νέος, κομψός, πνευματωδής, με κάποια γοητευτική ἀφέλεια στὸν τρόπουν, τὴν ἐξίγησην τοῦ ποντικοῦ, μαλιά τὸν εἰδε... Τὸν ἄγαποντος. Καὶ ἐπεινὸς τὴν ἀγάποντος ἐτοί τοῦλαίστοι τῆς ἔλεγε. Αὐτὴ δὲ σκέψητο ποτὲ ὅτι μποροῦσε νὰ λέπῃ φύματα. Διὸ δοκιλῆρα καρδίνη ἔζησε μέσοι σ' ἓνα ἀληθινό δνειρο. Ἐπειτα, ἔκεινος, σιγά σιγά ἀποστάστηκε ἀπὸ κοντά της. Είταν ἀπ' αὐτὸδ τοὺς ματιαύδοξους ἀνθρώπους, που δὲν ἔζησαν ν' ἀφορισθονταί καὶ ποὺ ἀρήνουν καὶ τις ποὺ βιαστές εὐτυχίες, ὅστιν αὐτές δὲν ἀναγενόνταν. Η κόμισσα ἐπρόσεξε αὐτή την μεταβολή. Στὴν ἀρχὴ ὑπόφερε, γιατὶ είχε προσοκολληθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπην ὅπως στὴν δικαία της δική, καὶ επειτα, γωρίς, ν' ἀπέλιπε την, δοξά- μασε νὰ κατατηῇ πάλι τὸν ἄντρον της. Αδίκως. Ο, τι κι ἀν ἔτσιν ἡ γυναικά του, οἱ περιτούσεις της, ἡ τρυφερότης της, ἡ ὑποταγή της, τὰ κιδιά της, τὸν ἔξωγχιαν. Αγαπούσε καποιους ἀλλή και μια μέφα ἔφυγε μαζί της. Τὸ σακύδιο ἐπρόσεντο μεγάλο θύρσον. Η φύλη τοῦ κ. ντε Λέρον, παντερεφτή και μητρέα δύο παιδιών, ήτανε, λόγῳ τῆς διμοφιᾶς της, μια ἀπὸ τις βιολίστες τῆς Πιλοτι- ούς κοινωνίας. Ή, ς. ντε Λέρον δι, ως δὲν ἔζητησε διαζύγιο. Φαντά- λοτα ποὺς εἴταν ἔνα κατέλιπο και περιέλιπε τὸν ἀπιστο νὰ ζανα- γρούσῃ. Ποιό ἀλλή γυναικά θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀγάπησῃ διποὺς αὐ- τῆς; Οὔτε θυμοκρήτης εἴταν μαζί του, οὔτε τὸν μισούσε, είχε μόνο την βιαστά δύδνη ποὺ προζενεῖ ἡ ἀπώλεια μιᾶς ὑπάρχεος διποὺς ἔζη- καινεις τοποθετήσει δηλη του τὴ στοργή και τὴν ἐμπιστοσύνην. Αχ! ἀ- ξαναγύριζε συντριψμένος, ἀπατημένος, φτάνει νὰ ζαναγύριζε! Πως, η ἀνοίγε τὴν ἀγκαλιά της για νὰ τὸν δεχθή!

Είτιν δώμας δυνατὸν αὐτό; Μήπως δὲν ἤξερε πώ; ο ν. ντε
Λέρον περνούσε όλους τοὺς χειριῶνες, του στη Ριβέριά, σε μιά βίλλα
που είχε γιτσίες; Ή φύλι του, χωρὶς ἄλλο, τὸν ἀγάπησούς πάντοτε
καὶ δὲν εἴτιν αἱρόμα τοὺς ποι κοντά ὁ καιρὸς ποι αὐτὸς ὁ ἔρως ἐπερρέει
μια μαθητή, σά ορδό πανστεπταιμένο. Εν τοῖς λόγια τῆς καια

ριέρας της τῆς είχαν ἐνεπωθῆ. "Αν αἱ εἰδήσεις ποὺ τῆς μετέδιδαν ἡσαν φεύγεικες ; . . ." "Αν πράγματι, οὐ κ. ντεῖ Λέγω, είχε ἔγκαταλειφθῆ ἄξιαφνα ὅπ τη φύλη μου, δῶς ἀλλοτε είχε ἔγκαταλειφθῆ αὐτὴν ἡ ίδια ; Κι ἡνὶ ἡ ἀνάμνηση τοῦ πατεῖου καιροῦ τὸν ἔξανθεψε, σχεδὸν ἄθελά του, πρός αὐτὸν τὸ σπίτι, δου τὸν ἐπερίμενε σπιτι, μια σύνηγος προδοθεῖσα ! . . ." Εκήνους τὸ κεφάλι της... Εσκέπτετο τὸν ιδιότοπον ἔκεινον Ἔνετο, ποὺ περπατούσε μεσό στὰ σαλόνια της χωρίς νά μιλή σε κανέναν. Κάτω ἀπ τὴν Ἔνετική ἀμαρτίεσι του, τῆς φαινόταν καλύ παρα πώς διέκρινε τὸ σύζυγό της. Τὰ μάτια προσταντών, ἔκεινα τὰ φλογερά μάτια του, τὰ κατάμαυρα, τὴν ἀντισχούσαν. "Εννοιούθε ἀκόμα τὸ διαπεριστικό του βλέμμα καιροφυιένο για μια στιγμή μὲ τόση ἑπτάση ἀπάνω της. Δεν τῆς εἴτε τίποτε, ὑπελθήθη μόνο μπροστά της δυό φορές : δύτις ἥρθε κι ὅταν ἐψυχε. "Αν είτιαν αὐτός, γιατί νά μη τῆς πτη τοιλάχιστον μιὰ λέξη ; Δεν είχε ξεχάσει τὸν κάπως ξερό ἥχο τῆς φωνῆς του, ποὺ σὲ στιγμές διαχιτούσητος γινόταν τόσο δυνατός. Ακούγοντάς τον θὰ τὸν ἀναγνώριζε ἀμέσως.

— Εσὺ είσαι, Μαρία ; Τί θέλεις ; ρώτησε η κόμησσα.
Κακούριά δέ πάνταρη. Ήταν τοις τέλοις μάιη καθηγήσα-

Καμμις απαντηση... Ήργε προς το σπλαν και καυσως ανοιχη την πόρτα, εβγι λικε μια φωνη. 'Ο Ενέτος προσδιδοφόρος παρουσιάστηκε με μπροστά της. 'Η κ, ντε Λέγω δε φοβήθηκε, μια ξαρφιάτηρας. Δὲν έφρωταν ποτε. Ενθόδιοι οι προσεκτημένοι της είχαν φύγει, ένας άνθρωπος έτολμουσε άκομα να παραμεμψη σπίτι της, κι αύτος άφωρε είπαν η μωσηιοθήδης μασσά. Τι ήθελε; Τι έσκοπεν να κάνη; Για ποιδ λόγο καρύφτηκε στο μέγαρο της: Τόν έκοιταξε προσεχτικα κι ό,τι είχε υποτέσσει στην άντελληψη της και μαριέμας της, τό άγνιλαμβάντο τώρα, τό ίδια. Τό διο μιτοί, τό διο βάδισμα, τό ίδια μάτια...

— Μά επιτέλους, χρυσε, φωτησε ανησυχα,
ποιὸς είσθε και τι κάνετε ἐδώ τέτοια ὥρα;
Ἡ μάσα γαιοέτερας χωρὶς ν ἀπαγνήσ-

πι ιασονται της. ιωρε,
κι ανέλαβε την ἀξινησία της.

Η ζ. ντὲ Λέρων ὑφίσει τῇ φωνῇ τῆς:
— Καταλαμβάνει, τῷδε, ὅτι μὰ τέτοια
οργήν δὲ μπορεῖ νὰ ἔσαι πολύ σθιρόη. Θύ ἐπρεπε
νὰ φωνάξῃ τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ νὰ σᾶς
πετάξουν ἔχο. Δέ μπτανουν ἔται σ' ἓνα στῖπι
τέτοια ψῶμα. Ἔχω κάπτε διγαύμια νά σᾶς μετα-
γειριστα σύν ἔναν κοινὸν κλέφτη. Μά δὲν τὸ
κάνω, ἀφοῦ είστε ἔνας ἀπὸ τοὺς προσκε-
κλημένους μου, καὶ ἵσως ἔνας ἀπὸ τοὺς φίλους
μου... Σᾶς παυτακιλῦ τῷων, φύγετε.

Μια πρώτη γέλωνή άγτιδα γίνεστρης από το παρθένο. Ο ἄγνωστος ἔκαιε μερικά βήματα, ἔξιεις τὸ παρθένο, ἀφρίτε σὲ μιὰ καρέζα τὸ μανδύα του, καὶ ἔπειτα, υποκλινόντος πάλι πρὸ τῆς z, τιὲ Λέων καὶ παραμοφφώντως τὴ φωνῇ του, εἰπε :

— Δε θέλω να φύγω ακόμα, κυρια... Έχω
άναγκη να σας δώσω περισσότερο.

—**Αράφωσεν** απαντώ της, το βλειψμα του, τρυφέο και γέρωγεο συγχρόνως. Ή κ. ντε Λέον ἀπλωσεν μπροστά της τὰ χέρια της.

— Γιατί; ωρίησεν αυτός.
— «! τὸ βλέμμα σας, τοῦ ἀπάντησε, δὲ μὲ τροιαζει. Μοῦ θυμίζει εἴναι ἄλλο βλέμμα ποὺ τὸ ἀγαποῦσα τόσο... Βγῆτε αὐτή τὴν

μασκα. Γιατί τη φοράτε;

— Ενδικτόρο χιτιούγελο φαίνησε στη χειλή της, πιθανός.
— Δέ ότιλω νά τη βγάλω άκουα, είπε.

Μιὰ βαθειά ταραχὴ κατεῖχε τὴν ρ. ντὲ Λέον. Τώρα δὲν ἀμφέ-

βαλε πιά πώς δ' ἀντρας της εἶταν μπροστά της.

— Ναι, τού επει, ξέρω το πρόσωπό σου καλύτερα από δι τα φαντάζεσθε. Μπορείτε να διατηρήσετε τη μάσκα σας... Ξέρω ποιός είστε... Μά πρέπει νά σας έξηγησθ... δε ότι θέλω νά φωνατσήτε πως ζω μέσα στην έδυσμα και στα; διαπερδέσεις. Τί παράδοξο που είναι! Αντι' εσείς, που μ' έχανατε νά υποφέρω τούτο, νά μην θέτεστε συγγράψι, έρχομαι εγώ και σας δικαιολογούμαι σαν ένοχος. Είμισυν δυστυχισμένη, τόσον καιρό, έκλιψη πολύ. Οι γονείς μου, οι φίλοι μου με έσπιωναν νά ξαναφέρω πάλι στον κόσμο. Στην αρχή άντιστάθμικα, μιά τέλος, συγκατένευσα. Σαν κάποιες γυναῖκα, έχω ένων κύριο θυμαστῶν, μα τους ἀπέκθιμοι παλύ. Αυτή η έστητη είναι για μένα ένα ματύριο, γιατί ο ὄνθιτσος που ἀγαπῶ πάντοτε, ο ὄνθιτσος πού η ἀγάπη μείνει δεν ταχούνεται.

Ο ἄγνωστος ποὺ μη εγκατελεύει σεν παρεχουσία τοῦ.
Ο ἄγνωστος στέκεται ὅπιος. Η ἄ· ζωήρη λάμψη φώτισε τὰ μάτια του. Ή κ. νετε Λέρον είχε καθῆσει. "Ενα χρυσό μενταγιόν χρειάσταν στὸ λαικό της. Τὸ πήρε, τὸ ἀνοίξε καὶ φάνηκε μέσα η εἰκόνα του συζύγου της.

— Βλέπετε, εἶπε, δὲν τὸ χωρίζοια ποτέ.
‘Ο ἄγνωστος ἔσκυψε καὶ ή κ. ντεῖ Λέρον τοῦ ἔτεινε τὸ μενταγιόν.
— Κιντάγε, ἄν θέτεις. Μέσα σὲ λευκομηνέγν ή γουνολογία

